

קדמתנו

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

חרבי אינו 'עמוצע מפסיק' כי אם 'עמוצע מחבר'.
ובמילא, אצל חסיד, הוא וחרבי וזקב"ח - כולא חד

ורא שטוד 9

ערב שבת קודש פ' תצות
הי' תהא שנת סגולה

רצו

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

ל"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

ליכות

חתון חר"ת מ' **יצחק** שי"י

והכלה המהוללה ח'י' תחי'י

פרומר

לרגל נישואיהם בשעתומ"צ

ביום הבהיר ט' אדר א' ה'תש"ס

יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה
המצוות והחסידות כפי שהם מוארים במאור שבדורנו הוא
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מהרה יגלה אכ"י"ר

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

כס"ד ש"ש תשא, ט"ז אדר תשמ"ח.

כי תשא גו', הנה תפוש וז מבורא זענער ענין העבודה בתעון זבעקת

ואקרי שבו, זגפגפג-פפפפ-צצצ ענין מעשה הקפדה, שזח ה"י

אריעוואך העקריף במשכן, ואצ"פ טגס בפרישה הקודמת, י' הזחה, מבורב

פענין הקפדה, וכו' פ"ג הבאה, פ' ויקהל, אבל שם כדובר רק בפלגיה,

ובפ' זו מבורא הענין בפרישה, והזינו המהנות לוח, ופשה שהמה

הקפדה נעשית, וכו' גודל הענין שבו, והלאוים הקפדה בזה תומר

הענין שבהם ועד לענין של הימץ החיים להעובר עליהם, אשר גם ענין

זה דהייפך החיים מבורא דוקא בפרישה זו פאחד שפאן מבורא תומר

הענין, והגם שגם בקרבנות ישנם כו"כ לאוים כמו חולין בעורה

ושמושי חוץ וכו', או אויז זה מגיע לקשר שפפורה כ"כ עד לענין

של הימץ החיים תיקוה זאמאנס.

הזנה-פלגיה-ענין הקרבנות ומעשה הקפדה-ענין הקפדה, וכפ"ש

במאמר דיום ההילולא שעיף העבודה במשכן ומקדש הו"ע

עבודה הקרבנות (ע"פ) ז"ל, ולכן ה"י המשכן נעצז שפ"ס

דוקא (למבורא שם) ועי"ז נעשה הוישכנתי בתומם, והנה כללות ענין

הקרבנות הו"ע קידוב כל אפדות (פפ המהיר סמ"ג), ועד להקדוה

אשר רגז דקרבנות עולה עד רזא דא"ם (וח"ו רל"ט, א, וז"ג כו', ב)

או ישנו חילוק בין קרבנות סתם למעשה הקפדה, דקרבנות בקראים

אביהל' וכפ"ש או קרבני לחמי זאשי-גז', ולכן נקראים ישראל רעיהי

רפ"י רעיהי פרנסתו, והדאמא למדרש (שהש"ד א' ע"פ לסוטה, וז"ח

ע"פ סוטה, וז"ח

ז, ב) ישראל פפרנסין לאביהם שבשמים, משא"כ מעשה הקפדה הו"ע

הריהי, ואצ"פ שפג ענין המהללות שבקדושה הנה גם בקרבנות ישנו

ענין הריהי, וכפ"ש ריה ניתנת לה' (ע"פ) נעשה הוישכנתי בתומם, והנה כללות ענין

האביהל', וע"כ היכן ממליכים ביל' (ע"פ) נעשה הוישכנתי בתומם, והנה כללות ענין

גבי קטור' דוקא, כיון שדוקא בקפדה הנה עיקר ענינה הוא הריהי,

וע"כ הנה ככה הקפדה דוקא היא לחפן הולעו"ז, והנה הקרבנות צ"ל

מן המותר בפ"ד דוקא, משא"כ בקפדה ישנו גם ענין תומר שזח"ע

הולעו"ז וכמו המאמר זח"ע (בתו"ש דרוש הפורניס) בענין ששה

הדשים בשמן המול', וז"ל (ע"פ) נעשה הוישכנתי בתומם, והנה כללות ענין

ואחד מקמני הקפדה, וע"כ ענין הולעו"ז, שהרי בקפדה שפ"ס. י"א

מסמיל'ם, שכל אחד מסמיל'ם הקפדה הוא אחד מן ז"ל, שייא הוא ענין

הולעו"ז שאינו (כמו בקדושה שם הוא) עשר וולא אחד עשר, ועוד

שהרי י"א מסמיל'ם אלו הם כנגד י"א אלופי עשיר, וזח"ע שכל אחד

מסמיל'ם

3 דבר מלכות – פרסום ראשון בלה"ק
"ואתה מקרב אליך" – הרזי במר בני / משיחת ש"פ תורה ה'חש"כ

6 זמן הגאולה

בימינו אלה אין צורך עוד בכתיבת כפשוטו / פרשת השבוע באור הגאולה

9 "ויכונן כל ישראל"

"ואתה תצוה" – נשיא הדור ממוצע המחבר / לקט שיחות בענין משה שבבל דרא

14 כת"י"ק – פרסום ראשון

החילוק בין קרבנות סתם למעשה הקטורת / הגות הרבי על מאמר ד"ה כי תשא ה'חש"כ

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "מיטה משיח" שעי"י "אגודת חסידו תב"ד"י באר"ק, תחת נשיאות רביק אדי"ש מר"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידו ה"קובצה", "חילי בית דוד", ישיבת תורת'ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף אור"ב: 11213 Brooklyn, NY Ave. #38, Kingston 778-6670 • טלפון: 718 (718)
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1, קריית-שמרואל; מקוד: • טלפון: 840-3153 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_n@revisions.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

”ואתה זקרב אלך” - זרבי בזר בן

היות והגניע לאתנין הזיעה ש”הקרב אלך”, שהרבי בחר בך וקירב אותך “מתוך בני ישראל”, אזי אם הרבי נעמד לדבר איתך מס’ מילים, מותר לך להקשיב לו ולא לישון • ומה שזו טירחא עבורך – תדע שאצל הרבי זו טירחא גדולה יותר, הוא מוסר את נפשו ו”נקדע” נעבדות ה’ שלו – כדי לדבר איתך • למדת בתומכי תמימים – נו?... תעשה משנה, ”נרות להאיר”... • כיון שהגניע אלך הדיעה שהרבי בחר בך, אזי אין זה תלוי בבחינתך • חרגום חפשי משיחת ש”פ תצוה, ח’ אר”ר ה’תשל”ז – בלתי מוגה פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת *יחי המלך”

א. דובר לעילי אודות מה שאמר הקרב”ה “ידע אינש בנפשי” את מעמדו ומצבו, הוא למשה (פרשתנו כח, א): “ואתה הקרב אלך”, שענין זה אינו קשור לבגדי הכהונה הוא אוחז, ובמילא הוא טוען שאינו שייך לענין הכהונה. ענין הכהונה שישנו גם ללא בגדי הכהונה. ב. והמענה ע”כ הוא – “אתה הקרב אלך”:

ישנם הטוענים, כיצד אפשר לצפות ש”אפתטוטי דמשה שבכל דרא” – משה ממנו שירי’ בבתי” הרי’ הוא נחלתו³, הרי

2) שם ב.

3) דבר”י ח, ב.

4) חז”ג רענ, א. תקו”ז תש”ט. ועוד.

* רשימה חולקה לסעיפים ותוספו לה מראי-מקומות בשול-הגליון. תמו”ל.

1) “שיחות קודש” תשכ”ז ח”א ע’ 368 ט”ה ואילך.

לכללות שיהא זו ראה לקו”ש ח”ז ע’ 170 ואילך.

החולק בין קרבנות סתם למעשה זקטורת

בקשר עם פ’ השבוע – עבודת המשיכן, הקטורת והקרבנות, מובא בזה צילום (מוקטן) מהגהת כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שלטי”א על מאמר ד”ה כי תשא ג’ שונאמר בהתוועדות ש”פ תשא, ט”ז אדר ה’תשל”ח (נדפס בספר המאמרים מלוקט ע’ עז ואילך)

להלן פענוח הכת”י (בא בהדגשה):

בסוף הקטע הראשון הוסיף הרבי את המילים: **לעושה במתכונתה.** ומה ענין הקרבנות ומעשה הקטרת ה”ז עבודת המשיכן, וכשי”ת במאמר דיום החילול שעיקר העבודה במשיכן ומקדוש הו”ע עבודת הקרבנות (שכולל גם מעשה הקטרת), ולכן הרי המשיכן מעשי שטים דוקא ופ’ (כמבואר שם) ועי”כ נעשה הושכנתי בתוכם, דהנה כללות ענין הקרבנות הו”ע קירוב כל הכחות ועד להקירוב אשר הוא דקורבנא עולה עד רזא דא”ס, אך ישנו חילוק בין קרבנות סתם למעשה הקטרת, דקרבנות נקראים אכילה וכמ”ש את קרבי לחמי לאשי ג’, ולכן נקראים ישראל רעיית, דפי’ רעיית פונסתי **בשני תמידין** כי וכדאיתא במד”ש ישראל מפרנסין לאביהן שבשמים, משא”כ מעשה הקטרת הו”ע הריח, וכמ”ש ריח ניחוח לה’ (עטרת ראש לי, ב. ויבן נח רדע”ת ואילך. זה”כ קל, ב. רפס, א) אך בעיקר הקרבנות הם ענין האכילה, וע”כ היכן מחלקים בין **נוקבא** דפרדשקא הימנית לפרדשקא השמאלית, גבי קטרת דוקא, כיון שדוקא בקטרת חנה עיקר ענינה הוא הריח, וע”כ הנה בכח הקטרת דוקא הוא להפך הלעיו”ז, דהנה הקרבנות צ”ל מן המותר בפיך דוקא, משא”כ בקטרת ישנו גם ענין המור שזוה”ע הלעיו”ז וכמו שמבאר אדמוה”ז בענין ששה חדשים בשמן המור **מריא דכא**, ולא רק שהמור הוא מלעיו”ז, אלא שכל אחד ואחד מסממני הקטרת קשור עם ענין הלעיו”ז, שהרי בקטרת **דוקא** י”א סממנים (ואם חסר א’ כו’), היינו שכל אחד מסממני הקטרת הוא אחד מן י”א, ש”י”א הוא ענין הלעיו”ז שאינו (כמו בקודשה שישם הוא) עשיר ולא אחד עשר, ועוד שהרי י”א סממנים אלו הם כנגד י”א אלופי עשו, דהיינו שכל אחד מסממני הקטרת הוא כנגד אחד מאלופי עשו, וא”כ כל אחד מן ה”יא סממנים קשור עם ענין הלעיו”ז, שאינו הקטרת הוא להפך את הלעיו”ז לקודשה, והכח לזה הוא מאחר שקטרת הו”ע הריח שמגניע למעלה יותר מקרבנות.

בצעמי, כביכול, הוא משיח צדקני? ישלח נא ביד תשלח” – שלח לנו את משיח צדקנו בפועל במשיח!
(משחת ש”פ ד”י שרה ה’תשע”ב - מונח)

נשיא דודנו הוא משיח שבדודנו

כאשר השליח מנצל את עשר כחותיו, מתגלה הענין ד”משיח” (הגמטריא של ”שליח” ועוד עשר (כחות!) מתגלה איד שהוא בדומה למשלח (”מה אתם בני בריית כו”ר) עד שהוא נעשה דבר אחד עם המשלח (שלוהו של אדם כמותו) – נשיא דודנו, שהוא משיח, עם כל הפירושים שבמשיח: א) מלשון משיח, ב) נבחר, ג) מנהיג ורועה ישראל; עד שמשיח הוא הפירוש הפשוט בשני, ולא תהי” לי שום תרעומת (”איד וועל קיין פאראיבל ניט האבן”) אם יפרשו שגשג דודנו הוא משיח צדקני כפשוטו, כיון שזוהי אכן המציאות – שגשג דודנו הי” משיח בדודו והוא משיח בדודנו.

ואלו ששואלים שאלות רכ” – ישנה ענין החסברה בפשטות, שכן הוא בנוגע לכל נשיא בודו, שהוא המשיח שבדודו – כיון שגשג הדור הוא משה רבינו של דור זה [ויתירה מזו, שכל תלמיד חכם נקרא ”משיח”], משה שפיר קאמרוה”], ומשה הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון, משיח צדקני, ובמילא יוצא שהמשיח שבכל דור הוא משיח צדקני (גואל אחרון). כמבואר בכ”מ שגשג הדור, עד לנשיא דודנו בדודנו זה, הוא בח”י יחידה הכללית של הדור, שהיחידה היא הדרגה של משיח.
(מונח חפשי משיחת י”ל שמח”ת ה’תשע”ו)

פשיטות העצמות של משיח צדקני

הרי מונב, שעתה נמצאים כבר במצב בו

בתולדות עה”פ” אולת אדם תסלקי דרכו ועל ה’ יזעק לב” – ש”אולת אדם תסלקי דרכו”, אתה בעצמך גורם לזה, ולאמח”כ” יזעל ה’ יזעק לב”, אתה בא בטענות לחקב”ה...
הרי אתה מורמה את עצמך, וכידוע אמרתו של אדמו”ר המהר”ש שאת הקב”ה אי-אפשר לרמות, את העולם הרי גם אי-אפשר לרמות, וא”כ את מי מרמים – את עצמי, ומה ה”קונן” לרמות טפשי?

למדת בתומכי תמימים
- נו? ... תעשה משהו (”טו עפעס”), ”נרות להאיר”!...
היכן הפירוד, אתה רוצה שילכו לאיבוד ה”ז? האם בשביל זה חינוך והשקיעו (אצטדאעוועניש”) שנים רבות כל-כך בתומכי תמימים, כדי שתלבל את הראש לעצמך ולשני, ובאם יש לך חצי שעה פנוי, שתחשוב בה ”באבע-מעשיות”?

עליך לדעת שהי'
ה”ואתה הקרב אליך”
• • •
הרבי כתר בר
”מתוך בני ישראל”,
על-כן אתה צריך
להתייך את עצמך
ולעשות

ומה שזו טירחא עברוד – תדע שאצל חרבי זו טירחא גדולה יותר, הוא מוסר נפשו ותולש עצמו (”דייסט זי אפ”) מעבודת ה’ שלו בדיוק כפי שיח ה’! אבל איתך, ה”קן – כרי קד דתיה את עצמך בצד (”זיך” אונעקלייגן”) ולטרות, לא לישון ולחלום חלומות, אלא לעשות משהו.

העיקר שאתה יושב בבדוקלין וקורא עיתון מידי יום, שותה מיין (”דיזוס”) וממלא את כל תאוות לבך, אפילו אם זה רק חשק בעלמא...
ג. טוען הוא, מה תובעים ממנו, הרי יש לו עסק (”ער האט צוטא”) עם גוים, עד

אתה מבבל לעצמך (”פארדרייסט זיך”) את הראש, מבבל לשיני, ולאחמ”כ אתה בא לתבוע מחקב”ה מדוע אין לך את כל צרכיך...
כיצד אתה תובע זאת מחקב”ה בה-בשעה שאתה עצמך אשם בכך. וכפי שאדמו”ר המהר”ש אומר בהמשך מים רבים

(5) מה”מ” תורת שמואל” תרל”ז ע”ב.
(6) משיל יט, ג.
(7) ראה שיחת שמו”ת תרי”א – לקי”ז ה”ד תשפ”ג, ואילן. סה”ש תש”ב ס”ע 141 ואילן.

לבן.

בזה שהוא רק לא עושה הריפן אין הוא יוצא די-חובת, שהרי לא די בסור מרע ומכרח להיות גם עשה טוב. סור מרע הי' גם קודם בריאת העולמות, ובשביל סור מרע בלבד לא זקוקים היו לבריאת העולמות, אלא הכוונה היא שיהי' העשה טוב.

וידוע מירוש רבותינו נשיאנו ברה"י, ש"עשרה" הוא מלשון כפי' – צריכים לכפות על עצמו את הלש' הגם שאינו רוצה, כיון שכל זמן שהוא עושה זאת בצוין ולא נרדם, עדיין אין זה "עשה", אלא דקא כאשר הוא אנו רוצה והוא כופה על עצמו אז זה נקרא "עשה".

ה. עליד לידת שהי' ה"איתה הקרב אליך . . . **מתוך בני ישראל**, לא מהגוי ח"י, כי זה (מהגום) ה' במעמד הר סיני שאז ה' י'בנו בחרת מכל עם ולשון¹², אבל הרבי בחר בד"מתוך בני ישראל", על-כן אתה צריך להניח את עצמך ("יזך אונקליין") ולעשות.

ומה שהוא צריך שיהי' "לכבוד ולתפארת", זה תכלת וארמון ותולעת שני כו', – אין-הכי-גמי, זה אכן יחי', אבל קודם צריך להיות ה"איתה הקרב אליך"; לא רק כשיש לו מצב רוח טוב ואזן לו משה טוב יותר לעשות, אזי הוא עושה טובה ליהודי אחר ומאריך בתפלתו עוד חצי שעה, אלא עליו למסור את עצמו למרי' (יער זאל זך אנגאנצן אונקליין¹³).

לא-ל זך אשר בקרב, ואיך אפשר לבוא אליו בדדשות?

והמענה ע"כ הוא – "אתה הקרב אליך": הרבי – הנשיא בחר כן, ולא נוגע כאן הדוגת שבהם אתה אוחז; אל"פ שהשיל מתנתג בריק כמותו, מניח את כל זוגות התפילין ושומר את כל התורה ומצוותי, אעפ"כ לא תובלים זאת ממנו, כיון שהוא לא זכה ל"איתה הקרב אליך", ולפום גמלא שיחנא¹⁴.

משא"כ אתה זכית שהרבי הנשיא יבחר בך, וכיון שהגיע אליך הדיעה שהרבי בחר בך, אזי אין תלוי בבחירתך, יש לך בידרה רק אם לציית או למרוד ח"י בשיאו של עולם.

ד. ויתירה מזו – נמצאים עתה כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשוב"¹⁵:

הכל כבר מוכן – לפניך היו כבר תבעש"ט, אדמו"ד הזקן ואפי' הרבי גם הי' לפניך, ובעבודתם הם סללו ("דודגמקסטראטן") את הדרך במסירות נפש, כל מה שאתה צריך עכשיו זה רק לעשותו! באם היו תובעים ממנו שיחזיקו עכשיו בבניית המשכן, הוא הי' יכול לומר שזה לא בכתו ויכולתו, אבל עומדים כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשוב", המשכן עומד מוכן ("ישון פארטיק"), ישנו כבר ה"ישכנתי בתוכי¹⁶ – "בתוך כל אחד ואחד"¹⁷, בתוך חלב של כאז"א, ואתה צריך רק לחסיר מעצמך את החעלם וחסתר ולפתוח את

בתע"כ 33.

12) תומרי אדומ"צ ויקרא ח"ב עי תשס"א. סה"מ תרל"ח על י' פסי. תרל"ח על קפ"א. תרצ"ט ע"י 191. ועוד.

13) ברכת אהבת עולם.

8) בתובתו ט"ז א.

9) ויש"י תגות ש"ם.

10) תרומת כה' תי.

11) ראה לקו"ש ח"ג ע"י 906 ס"ה ואל"ך. וראה ש"ם

"יזאמינו בה' וכמשה עבדו"

. . . בנוגע אלינו – לא כהטועים שאומרים שלא צריכים ממוצע אלא רק הוא והקבי"ה – אין זה כן, אלא "יזאמינו בה' ובמשה עבדו"¹⁸ ע"י ש"יזאמינו במשה עבדו"¹⁹ ע"י "יזאמינו בה"²⁰, וכאשר חסר בה"יזאמינו במשה"²¹ חסר גם בה"יזאמינו בה"²², וע"י ה"ובמשה עבדו"²³ אזי ה"יזאמינו בה"²⁴ הוא בתוספת ובאופן נעלה יותר.

. . . וכן הדבר במשה שבכל דור דור עד לביק מרי"ה אדמו"ר, שכל ההוראות שנאמרו ויצאו ("יזאמינוגאט או ארויסגעגברן") ע"י ממוצע המחבר, הם עניינים עקרוניים, כל דקא ע"י ה"במשה עבדו"²⁵ אז "יזאמינו בה"²⁶, ושלא ידמה שהוא יכול להוציא ולפעול א"י לבד, אלא אלו עניינים שניתנו מסיני למשה זקא, וע"י ההוראות שאנו מקבלים מהמשה שבדורו דקא יש בנו את ה"יזאמינו בה"²⁷.

ואזי זה ענין של סתם הקה חקקת גזירה גרתי שבשכל אין ליה שום מקום, אלא אזי ענין שרואים במוחש, שע"י ה"יאנכי עומד בין הוי' ובניכס"ם מניע אליו ה"להניד לכס את דבר הוי'".

(תרגום חפשי משיחת מטר"ס ה'תשס"ז)

הרי עצמותו ומהותו בעצמו, כפיכל, הוא משיח צדקנו

ועוד וניקח: מאחר שכבר סיכמו את עבודת השלחות – בא כל שליח אל המשלה האמיתי, הקבי"ה, ומודיע: עשיתי את שלחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כפיכל, תעשה את שלחותך (שגם הקבי"ה הוא שליח ל"מגיד דבריו ליעקב גו"י), וביחד עם **עשר** הספירות – הרי עצמותו ומהותו

כן הוא בכל הנשיאם

כן הוא בנוגע למשה רבינו, וכן הוא גם בנוגע לרשב"י (שהי' ניצוי משה רבינו) שאמר ראיתי בני עלי' והם מונוסים כ"י אם חד אנא הוא, וכן גם בודד המלך, וכן הוא בהנשיאיים שלחתי החל מהבעש"ט וחרב המגיד וכ"י אדמו"ר הקיץ, כ"י אדמו"ר האמפני, כ"י אדמו"ר תצ"ע, כ"י אדמו"ר מהר"ש, כ"י אדמו"ר (מהר"ש"ב) נייע, וכ"י מרי"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שאינם מצאיות בפני עצמם כלל וכל מצאיותם הוא רק מה שבהם קטורא אתקטורא ב"י, וכמאמר מאן פני האדון הוי' דא רשב"י, היינו, שמצאיות האמיתית בגלוי הוא רק האדון ה' ועדי"ז מרי"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ושלפניו ושלחתי.

(מסגרת ד"ה שיר תמצות ה'תש"ט)

"כאילו חולק על השכנה"

. . . הנה שזה כבר לאחרי מתן-תורה, כבי"ז אמרים שיהאומר דבר שלא שמע מרוב פאילו חולק על השכניה"²⁸, היות ולאחרי מ"ית צריך להיות ה"יאנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם להניד לכס את דבר ה"²⁹ – זה מוכרח להיות ע"י ממוצע, רבי, ובאם לא הרי-זה "כאילו חולק על השכניה"³⁰, לא רק חסר **אצל**, אלא "חולק" – הוא נפרד מהשכניה, מחקבי"ה.

כיצד יתכן שתה"י לו תורה ללא רבינו?

וכך זה בכל דור דור ובכל שנה ושנה ובכל יום ויום שיהאומר דבר שלא שמע מרוב כאילו כ"י, כיון שאם אין לו רבי, הוא לא יכול שתה"י לו שכניה ("אויב ער האָט קיין רביין ניט – קען ער ניט האָבן שכניו")³¹

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמירי ה'תשכ"ז)

הברית אשר כרת ה' עמנו להיות לו לעם, שיהיו דומים להמלך, אנשים כמותי. (מקורוטרס ראש חשבה ה'תשס"ט)

אין שייד קושיא כלל

הנה באמת על כ"ק אדמו"ר הכימ' אין שייד להקשות מענין הסדר מלמטל"ע או מלמלמט"ט דידוע דהענין של האדמו"רים הוא הכנה לביאת המשיח שאז יהיה ויגלה כבוד הוי' וראו כל **בשר דוקא** היינו שיהי **נראה** אלקות לעין **הנשמע**. וההכנה לה' הוא מה שהעצמות אשר כל יכול נמנעו הנמנעות התלבש כבי' בנוף גשמי ואחד פנים לעיני בשר והי' עונה לכל אחד ואחד פנים אל פנים. והי' מדבר בלשון זשארגאן עייף רוב והי' מעורב גם לפעמים איזה תיבה של שפה אנגלית או רוסית והדומה. דמצי' הענין נמנע הנמנעות הרי אין שייד קושיא כלל.

(שיחת שבת פרשת שמותי הישי"ת - חוגה)

מצרפים גם את "עצמות"

... כאשר מתאספים עשרה משהואל שאז שורה השכינה אפילו כשאנים עוסקים בדברי תורה, ובפיט כאשר כן עוסקים בדברי תורה, ובפיט כשזה מתוך התנועות הסדירות, ובפיט כשחזוריים אמרה (יוווארט) מהרב'ן, שרבי הוא הרי הי'אנטי עומד בין הי'ובנינים", ואי"כ מצרפים גם את "עצמות" – יש בכחם לפסקו, שגם יחדיו אחר יתעורר במסירות נפש ויעמוד בתוקף ביחודות, כפי שמאחלים לעצמנו כיון שכאשר הולכים בדרך של אהבת ישראל, שזוהי הרי מצוותו של הקב"ה, הולכים הרי בשלחותו של הקב"ה, ואז ישנו כח לפעול גם מה שמלאך מיכאל לא יכול לפעול. (שיחת פ"פ דברים ה'תשס"ו - בלתי חמוג)

עד"ז הי' גם אצל הבעש"ט והמגיד

וזהו גם מה דארתא בזהר מאן פני האדון הוי' דא רשבי"ן, ורשבי"א אמר על עצמו אנה סיגמא בעלמא, שהיא סימן בלבד אל הקב"ה, כי הי' בכתיבה זו דעבד מלך מלך. ועל דרך זה הי' גם אצל הבעש"ט והרב המגיד, וכמבואר במאמר רבינו הרקן שאצל הבעש"ט ורחב המגיד הי' התפסות הגשמיות, ובמילא היו רואים את כח הפועל בפעל. היינו שהי' אצלם אלקות בלוי' (אנא סיגמא בעלמא) ואף שפמשיד' שם י"אבל אין אנו ששיגנו אפילו אי מני אלף מאותה ההשגה שהשיגו שם", מכל מקום, הרי זה ענין של עניויות וכי', ובדומת המבואר לעיל גבי משה רבינו (הנשיא הראשון), שמצי' העניויות שלו הי' עניו מכל האדם אשר על פני האדמה ואפ"כ הייתה שכינה מדברת מתוך גורנו, ותיורה מזו דמשה משה לא פסקו טעמא בנווייתו, משום שמציאותו למטה לא הייתה דבר אחר ממציאותו למעלה, שהי' נשמה דאצילות כאן למטה, ועד שכל מצוייתו הייתה מצויית הקב"ה. ומשום זה הי' משה ממונע בין ישראל והקב"ה כמי"ש אנכי עומד בין הוי' ובנינים גו', כמבואר במקום אחר שהי' בכתיבת ממונע מהחבר דוקא (ולא ממונע המפסיק), דממונע המחבר בי ענינים צריך שיהיו בו ענינים אלן.

(מסאמר ד"ה"ה תקנו בחדוש שופר", אור שבע"ד, כ"ט אלול, ע"ה ה'תשס"ט)

אנשים כמותי

וזה שבכוחם של ישראל להמשיך מעצמת אור אי"ש הוא לפי שהם מורשים בהעצמת, ועי"ד המבואר בלקו"ת, דזה שביכלתם של ישראל לעורר התגלות מלכותו יתי' מעצמותו ומחמתו הוא מצד

בלימילנו אלה אין צורך ב"כתיבת" כפשוטו

החוראה מכל האמור לעיל בנוגע לפעיל:

שבת פרשת "זאתה תצוה", ערב פורים קטן – הוא זמן מסוגל ביותר ויש בו התינת כח מיוחדת להתחזק בענין האמונה והמס"ז (ההתקשרות העצמית לישראל עם הקב"ה) כפי שחודדת בכל פרטי העבודה דקיום התומ"צ בפועל ממש.

כולל ובמיוחד – ע"י ההוספה בלימוד פנימיות התורה כפי שנתבארה בתורת החסידות, שעל זה נאמר "יע את אלקי אביך (ועי"ז) ועבדתו בלב שלים",

ובפרט – תורת החסידות של נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אתפטרותא דמשה שידורנו, שעל ידו נעשה הענין ד"זאתה תצוה", עי"ז שרועה ומפוס את ישראל בענין האמונה והמס"ז שתומש' בפנימיות, אשר, "חסיע לזה הוא ע"י ההתקשרות בבחי' משה שהם ראשי אלפי ישראל אתפטרותא דמשה", ובפיט עי"ז לימוד תורתו כו'.

ובעמדתו בערב פורים קטן – יש לעורר במיוחד אודות לימוד מאמר של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ד"ה וקבל היהודים דשנת תרפ"ז (פ"ד"ז), שבי נחבאר בארוכה הענין ד"זאתה תצוה", פעולתו של משה לפרנס את האמונה והמס"ז שבשיראל, ובפיט בזמן הלכות, כמו (ועי"ז) זמן גזירת המן) במי מדרכי ואסתר, במצב ד"כתיבת"ו, שעלי"ז מגיעים למאור עצמו (כמבואר שם בארוכה) – כפי שהי' גם המעמד ומצב בעת אמירת המאמר בפורים קטן תרפ"ז, כידוע ומפורסם פישת הדברים דאמירת המאמר מלבי להתחשב בהסכנות שבדבר, לאחרי שהזהירוהו תחילה כו', ובדיעו שנמצאים מרגלים ששומעים את דברי כו' (ועד שבעקבות זה בא המאסר בשנה ההיא), ואעפ"כ, עורר את כל קהל השומעים בהתלהבות עצומה לעמוד על קיום התומ"צ בכל תוקף המס"ז.

100) ובמינו אלה (לאחרי כל מה שעברו בדורות שלפ"ז) אין צורך ב"כתיבת" כפשוטו, ח"ו, כי אם, "כתיבת" בתורה, ע"י הביטול ד"נפשי לפני כל תהי", אבל, לא ח"ו באופן של שוירה, אלא בדרכי נועם, ומתוך שמחה.

(משיחות ש"פ תצוה, ערב פורים קטן ה'תשס"ט - חמוגה)

בשולי המעיל צריכים להיות הפעמונים

”יעשית על-שוליו רמוני תכלת וארגזן ותולעת שני על-שוליו סביב ופעמוני זהב בתוכם סביב . ונשמע קולו בבואו אל הקודש“ (פ-שתיעו כח, לג-לה).

אנניפ שבפשוטות ובהציוניות, העבודה באופן דיונישמעי קולי” נחותה מהעבודה ד”קול דממה דקה” – אנניפ’י יש בה, בעבודה ברעש, מעלה לגבי העבודה בביטול:

העבודה ב”קול דממה דקה” היא בהגבלה. אמת, העובד עומד בביטול, אך באופן של אור בכלי, בהתיישבות.

משא”כ העבודה דיונישמעי קולי”, אזי הרעש המדול גופא הינו ראוי, שהוא יצא מההגבלות ד”כלים”, הוא אינו יכול להגביל את ההתפעלות ולכן זה מתבטא בצעקה וקול. וזהו אחד מהטעמים לכך ש”מקום שעליו תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד בו” – כיון שדקא ב”רעש” של עבודה התשובה מתבטא תכלי-גבול של הנשמה.

מכל הנ”ל ישנה הוראה מיוחדת לדורנו זה – דרא דעקבתא דמישיחא:

ישנם הטוענים: הן אמת, שמצד שפל המצב של דורנו מוכרחים לעסוק בהרבעת התורה והחזקת היותו וכו’; ואי אפשר להסתפק בישיבה בד’ אמותיו (אפילו בד’ אמות של תורה) ולהכות עד שיבואו אליו ויבקשו שיפיץ את תורתו וכו’, אלא צריך לצאת ל”חוצה” ולמצוא שם יהודים ”דחיים” ומהם ”לעשות בעלי תשובה” –

אבל מהו ההכרח לעשות עבודה זו בקול רעש גדול? לים-מה נחויג כ”כ לצאת לרחוב ולהכריז שם בקול רם, שיהודים ינחו תפילין, יקבעו מזוזות על הפתחים, יתנו צדקה וכו’? – הנהגה שלא מצינו בה ”שטרועים” בדרות הקודמים?!

והמענה ע”כ: עפ”י כל הסימנים שבסוף מס’ סוטה רואים שאנו נמצאים עתה בדרא דעקבתא דמישיחא – בדרגא היותר תחתונה – ”שולי המעיל” וצריכים לדעת, שבשולי המעיל צריכים להיות ה”פעמונים” – שהכניסה של סוג זה של יהודים ”אל הקודש”, תחת כנפי השכינה, תהיה מיוחדת באופן ”דיונישמעי קולי”; ואדרבא – דוקא ב”רעש” של עבודה התשובה קיימת תכלית העילוי, כנ”ל.

עוד ענין בה:

כאשר רואים שאצל ”עוברי רצונו” יש ”קול המונה של רומי” – כל הענינים דלעומת-זה לא נעשים בדרךי חדיים, אלא במחסום ורעש חכי גדול –

אזי הדרך לבטל את השטרועים של הסטרא אחרא היא – במינה ודומתה . . מיני’ ובי’ אבא לשד’ בי’ נרגא’, כלומר, עיני’ שגם העבודה של ”עושי רצונו” היא באופן דיונישמעי

מקבלים המענה שנותן הקב”ה

ענין זה מודגש בגלוי בצדיקים הגדולים – שעבודתם היא באופן של ”עבד פשוט” ו”עבד נאמן”, שהוא לעצמו אינו מצאיות כלל, וכל מצאיותו היא **מצאיות האדון**, ועד כדי כך, שמצד עצמו אין לו תענוג בעבודתו לגמרי, ואעפ”כ עושה עבודתו בתענוג היותר גדול, בגלל שזוהו **תענוג האדון**, היינו שהתענוג שלו הוא תענוג האדון, וכל מצאיותו היא מצאיות האדון.

ועל פי זה מבואר בחסידות מה שאמר רשבי”ע על עצמו ”אנא סימנא בעלמא, ורי יחרדה אמר עליו ”מאן פני האדון הוי דא רשבי”ע” – דלכאורה, כיון שרשבי”ע הוא נברא, איך אפשר לומר עליו ”האדון הוי” – משום שרשבי”ע הוי ”העבד נאמן” וה”עבד פשוט”, שלעצמו לא הוי מצאיות כלל, וכל מצאיותו לא היתה אלא מצאיות האדון, ובמילא, התענוג שלו הוא תענוג האדון, וכל פעולותיו הם פעולות שגשגות עיני’ יד האדון – ”האדון הוי”.

על פי זה מובן איך יתכן שצדיקים יפעלו בכל ג’ תענוגים הקשורים עם הוי’ גשמים ותחילת המתיים בבת אחת.

תמזובר הוא אודות צדיקים שנמצאים במעמד ומצב ד”אנכי עומד בין הוי’ וביניכם”, שמוצע המחבר, וכשנכנסים אליהם ל”יחדות”, מקבלים המענה שנתון הקב”ה (יזיער ענטפער וואס דער אויבערשטער גיט אריין) בשפתו של הצדיק, וכפי שהרבי אמר פעם שהמענה ביחידות הוא **מליחוד שבנפש** – ועל שם זה נקראת המניסה לרבי בשם **”יחידות”**, כיון שהמענה הוא מבחינת היחידה – שנקראת ”יחידה” על שם ”שמקבלת מניחיה” כי היא רק תשיקפה ליחידו של עולם בלבד”.

”חבוקה רחוקה בד” – בעצמותו ית”.

(משחת י”ב תמוז ה’תש”א)

וכמו כן אין גם מקום לקושיא כיצד עונה הוא ביחס לענינים של מטה וכדומה, כי חקשר שבין הרבי לחסידים הוא קשר עצמתי (י”א עצמותידיקער פארברו”.) ולכן אמר רבי: בכל מקום בו אמצא – לפני אני צריך.

(משחת אחרון של פסח הי”ח – תמוז)

כל מצאיותו היא הקב”ה

. . . מודע נאמר ”תורת משה” – כיון ש”משה הוי ”עבד” ובמילא כשם שאומרים בננוג לעבד ש”ימה שקנה עבד קנה רבו”, ומפרש הרשב”א שאין הכוונה שקודם קונה העבד, שהוא מצאיות בפניע, ולאחר מכן קונה רבו – אלא **מלפתיחה** אין לעבד מצאיות בפניע כלל.

ועוד” משה: ישנה **מצאיות**, ומצאיות **מזולה ביותר**, עד כדי כך שקיבל תורה מסיני ומסרה להיושע וכו’, אבל **מהי** המצאיות שלו – כל מצאיותו היא **שהוא עבד**, עבד ה’, ובמילא הוא **”מצאיות ה”**.

שלכן ”אנכי עומד ביניכם ובין ה’ אלוקיכם”, כיון שאין בהו שום הפסק – כל מצאיותו היא הקב”ה (יזיין גאנצע מצאיות איז דער אויבערשטער).:)

(משחת פורים ה’תשל”א - בלתי תמוז)

מצאיותו היא מצאיות השכינה

מצאיותו של משה רבינו, היא מצאיות השכינה, כבבוקל, שהרי ”שכינה מדיבת מתוך גורנו”, ופשוט, שאין הכוונה שרק ”גרנו” מיוחד עם השכינה, אלא כן הוא בננוג לכל מצאיותו, היינו, שמצאיותו היא מצאיות השכינה.

(משחת ש”פ תשא, כ’ אד”ר ה’תשמ”ט)

”וַאֲתָה תֵצְוֶה” - נְשִׂיאַת הַדָּרוֹר מִמּוֹצֵעַ הַמַּחֲבֵר

ידיע הכיבוד שמובא בדרושי רבותינו נשיאנו עדיף ואתה תצוה” שהיא מלשון צוהתא והיבור - שמישה הוא מקשר ומחבר את בני ישראל עם אור-אוי-סוף, וכפי שמבאר הרב באריכות בקונטרס פורים קטן התשישייב שיערך זה הוא גם (ואף יותר) באתפתשותה דמישה שבכל דרא ודרא, שהיא המקשר ומחבר את בני ישראל עם עצמות אזאיים משך השנים ביאר הרב יעקב זה מכמה היכסוים, אשר הצד הישה שבסם: הדגשת הנקודה שאין מחובר בשני דברים שמתחברים (נישוא הדרה והקביעה) אלא במציאות אחת, ובלשנוהי הדי (ראה עי 10): ”כל מציאותה היא שהיא עבה, עבה הי, ובמלאה הוא ”מציאות היי, שלכן ”אנכי עומד בניכם וכן הי אלקוסם”, כיון שאין כזה שום הפסק - כל מציאותה היא הקביעה”

לפניכם לקם נדר של קשעי שיהות ומאמרים קצרים מכיין אדמו”ר מלך המשיחה שליפ”א המבארים ומבהירים יעקב זה בצורה המפורשת והבהורה ביותר

זהו עצמות ומדות בעצמו

כשם ש”ישיראל אורייתא וקוביה” כולא חדי, היינו, לא רק שישיראל מתקשרין באורייתא ואורייתא בקוביה, אלא ”חדי” ממש, כד גם ההתקשרות בין הסידים לרב, שאינה כשני דברים המתאחדים, אלא נעשים ”כולא חדי” ממש. הרבני אינו ”שמוצע מפסיק” כי אם ”שמוצע מחבר”.

ובמילא, אצל חסיד, הוא והרב והקביה - כולא חד. לא ראיתי שיאמר כד בפירושו בתורת החסידות, אלא זהו ”הורגשי”, ובמילא, מי שרוצה להרגיש כד - ירגיש, ומי שלא - מרגיש דקיסרלי.

קולי” ודוקא במקום שנמצא ”קול המונה של רומי”;

זהו יבא ל”מה לעוברי רצונו רצונו עאכו”כ” - שאצל היהודים יהי ”ישבין בטח והתקטי” על אדמתם, עי” יתקע בשופר גדול” דוקא, עי” ה”קול מבישר ואומר” - מבישר הגאולה, בקרוב ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש”פ תצוה ה”תשז”ה - לקו”ש חט”ז עי 1-340)

אותך צריכים בשביל הידים והרגלים שלך...

החוראה מכל זה:

עליו לגלות בעצמו את תעצם שבו, ועד”ז לפעול גם על הגלות, שגם אצלך יתגלה תעצם שבה.

שלכן, נדרש תחילה לגלות את תעצם שבו, אך כיון שזה לוקח ריבוי זמן, ו”אט אט קומט משיח” - במילא, בעניינים נעלים ובעניינים של תבנה והשגה - שיסמך על ל”ק מ”ח אדמו”ר נשיא דורנו, שאצלו חרי ישנם עניינים אלו, והיות שהיא מקשר עצמו עם שלחות של ל”ק מ”ח אדמו”ר נשיא דורנו - הוא מקבל גם ממה שיש למשלת,

אותו צריכים בשביל הידים שלך, הרגלים שלך, ולכן הדיבור שבפיד - שאתה תלך לפעול על יחודי שני - וברגע לעניינים נעלים - הם ישנם אצל המשלת.

שהסדר הוא, שלכל לראש דורשים ”נעשה”, ורק אח”כ ”נשמע”.

וכאשר פועלים בסדר זה, שתחלה ישנו ה”נעשה” - מגיעים אחר-כך ל”נשמע”, אך כאשר מתחילים מ”נשמע” - אי אפשר לדעת אם יגיעו לה”נעשה”.

(תרגום חפשי משיחת ש”פ תצוה ה”תשס”א - בלתי מוגה)

ש”נדלג” מפורים קטן לפורים גדול

ויה”ר שמפורים וישון-פורים קטן ”נדלג” לפורים גדול, ומגאולת פורים - לאולת פסת. ומובן, שגם כאשר משיח צדקני יבוא תיכף ומיד ברגע שלאחרי פורים וישון-פורים קטן, או אפילו ברגע זה עצמו - תהה גם אז יחמו את ימי הפורים ד”פורים גדול”, כפס”ד הרמב”ם: ”כל ספרי חבביאים וכל הכתובים עתידין ליבטל לימות המשיח, חוץ ממגילת אסתר . ימי הפורים לא יבטלו, שגאמר ימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היחודים וזכרים לא יסוף מורעים”.

(משיחת ש”פ תשא, שושן-פורים שטן ה”תשד”ח - בלתי מוגה)